

حقیقت انقلاب ثور

ادگان کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان

دوشنبه ۶ ثور
سال ۱۳۶۱
April 26, 1982
شماره ۱۰۳ - سال دوم
شماره مسلسل ۲۵۶
سال تاسیس ۱۳۵۹

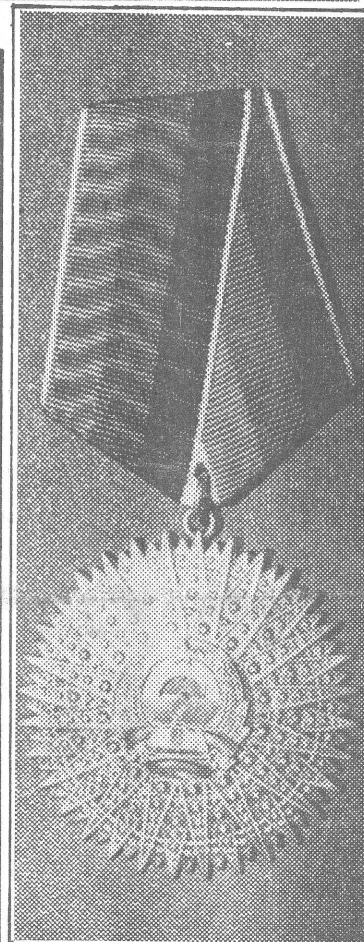
نشان «خورشید آزادی» به رفیق ببرک کارمل اعطا شد

هنگامیکه نشان «خورشید آزادی» به سینه رفیق ببرک کارمل تعلیق میگردد.

بغا طرخمات برجسته رفیق ببرک کارمل به عنوان مظهر سیاس و قدر دانی عمیق مردم افغانستان، حزب دموکراتیک خلق افغانستان و دولت جمهوری دموکراتیک افغانستان در کار و بیکار انقلابی و مبارزات پیگیر و خستگی ناپذیر شان به مثابه وطن پرست پر شور و انقلابی بزرگ که تاریخ مبارزه مردم افغانستان بغا طر آزادی ملی و ترقی اجتماعی همیشه آنرا به خط زرین حفظ خواهد کرد، نشان عالی دولتی جمهوری دموکراتیک افغانستان «خورشید آزادی» طی مراسم خاصی که بعد از ظهر دیروز در تالار مقر شوروی انقلابی ترتیب شده بود به سینه رفیق ببرک کارمل منشی عمومی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و رئیس شورای انقلابی جمهوری دموکراتیک افغانستان توسط رفیق نور احمد نود عضو بیروی سیاسی، منشی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و معاون شورای انقلابی و معاون شورای انقلابی و اعضای کمیته اجرائیه شوروی و زیران قرار گرفت رفیق نور احمد «نود» به نمایندگی از

اعضای بیروی سیاسی هیات رئیسه شورای انقلابی و حکومت جمهوری دموکراتیک افغانستان و رئیس شورای انقلابی و اعضای کمیته اجرائیه شوروی و زیران قرار گرفت رفیق نور احمد «نود» به نمایندگی از

تصویری از نشان «د آزادی لمر» «خورشید آزادی» نشان عالی دولتی جمهوری دموکراتیک افغانستان.

رفیق ببرک کارمل: بگذار، همه نیرو و انرژی و عقل و احساس ما در خدمت مردم باشد

نستیم علی الرغم دشواری ها، کام های استواری بر داریم.

حزب ما از لحاظ کمی و کیفی رشد و تحکیم یافته، اتوریته و نفوذ آن در بین توده های مردم ارتقا یافته، حاکمیت نوین انقلابی که متکی بر نیروی زحمتکشان میباشد در سراسر کشور استحکام یافته، دگرگونی های عمیق در ساحت اقتصاد، سیاست و فرهنگ رونما گردید.

قابل یاد آور یست که اگر ضد انقلاب داخلی و خارجی جنگ اعلان ناسد، خویش را که درد و رنج بی پایانی را برای مردم ما بیار آورد، برای تملی انداخت طبیعی پیروزی های ما بیشتر می بود.

دشمنان انقلاب ما علی الرغم توسل به شیوه های جنگی و سیاسی خرابکارانه قادر نخواهند بود خورشید

متن بیانیه رفیق ببرک کارمل منشی عمومی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و رئیس شورای انقلابی جمهوری دموکراتیک افغانستان هنگام دریافت نشان «خورشید آزادی»

مردم خویش میدانیسم جدا بی از حزب و از منافع مردم در حکم سقوط و تباهی و در حکمتی شدن زنده گی از محتوی زنده و اساسی آن میباشد.

درین لحظات بیشتر از هر وقت دیگر یاد آن رفقای عزیز زنده میشود که در راه وطن، انقلاب و مردم جان های پاک و شیرین خود را فدا کرده و راه خوش بختی مردم ما را هموار ساختند.

چهار سال از روزی می گذرد که انقلاب شکوهمند نور بمثابة سر آغا ز تحولات ملی، دموکراتیک صفحه نوینی را در تاریخ مردم کشور محو ب ما افغانستان کشود.

در طول این مدت ما توان

تقریبی نشان (خورشید آزادی) که زیبا ترین و سمبول مبارزات پیگیر و فداکارانه بهترین فرزندان حزب و مردم و شهیدان قهرمان گلگون کفن حزب و مردم ما در طول سالهای متما دی میباش یکی از شور انگیز ترین خاطرات تمام عمرم خواهد بود.

من این افتخار بزرگ را اولتر از همه از آن حزب محبوب و دولت انقلابی میدانم در تمام طول عمرم هدفی بزرگتر و شریفانه تر از خدمت واقعی به مردم آن دلیبر مردان و شیرزنان شهید نیز میباشد، که با سیاسی به روان پاک شان درود می فرستیم.

رفقای گرامی!

چهار سال از روزی می گذرد که انقلاب شکوهمند نور بمثابة سر آغا ز تحولات ملی، دموکراتیک صفحه نوینی را در تاریخ مردم کشور محو ب ما افغانستان کشود.

در طول این مدت ما توان

رفقای سیاسی عزیز

وگرامی! درین لحظاتی که شما رفقای عزیز اعتماد نموده و نشان د آزادی لمر را به خورشید آزادی را به من اعطا میکنید، سراپا وجودم را احساس مسوولیت عظیم در پیشگاه حزب، مردم، انقلاب و وطن فراموش کرده است.

میخواهم به پاس این اعتماد بزرگ شما از صمیم قلب تشکر نمایم. با احساس مسوولیت عظیم بشما اطمینان میدهم که تقدس این اعتماد بزرگ رفیقانه را که خود یکی از مظاهر وحدت حزب، دولت و مردم آزاد و وطن محبوب ما افغانستان انقلابی است با تمام وجود و توان چون عقل و شرف و وجدان خویش حفظ خواهم کرد. تقویض نشان خورشید آزادی مرا در برابر مسوولیت بازم بزرگتری بغا طر انجسام وظایف محوله قرار میدهد. در زندگی انسان ها لحظاتی وجود دارد که بزرگترین خاطر ه حیات را ایجاد مینماید، برای من این اعتماد بزرگ شما یعنی

فرمان هیات رئیسه شورای انقلابی ج.د.ا.

شهر کابل ۱۳۶۱/۲/۱۹
دو باره اعطای نشان جمهوری دموکراتیک افغانستان (د آزادی لمر) - خورشید آزادی) به رفیق ببرک کارمل منشی عمومی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و رئیس شورای انقلابی جمهوری دموکراتیک افغانستان.

بغا طر بزرگداشت سهم برجسته در راه انکشاف نهضت انقلابی در افغانستان خدمات برانزده در برابر حزب دموکراتیک خلق افغانستان و دولت جمهوری دموکراتیک افغانستان، فعالیت لمر بخش در جهت تحکیم قدرت دفاعی جمهوری دموکراتیک افغانستان، تحکیم استقلال ملی، حاکمیت

متن بیانیه رفیق نور احمد نور

متن بیانیه رفیق نور احمد نود عضو بیروی سیاسی و منشی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان هنگام اعطای نشان «خورشید آزادی» به رفیق ببرک کارمل منشی عمومی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و رئیس شورای انقلابی جمهوری دموکراتیک افغانستان

رفیق عزیز و ارجمند ببرک کارمل! رفقای محترم! بیروی سیاسی کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان و هیات رئیسه شورای انقلابی و حکومت جمهوری دموکراتیک افغانستان و طیفه نهایت پر افتخاری را بعهده من گذاشته اند تا بشما رفیق گرامی و عزیز ببرک کارمل نشان عالی جمهوری دموکراتیک افغانستان را به شما اعطا کنم. انجاء این وظیفه سرور و شادمانی فراوان را نصیب من می سازد. اجازه دهید بدین مناسبت احساس گرم رفیقانه و احترام عمیق همه رفقا را بشما ابراز نمایم. اعطای این نشان مظهر قدر دانی بزرگ مردم افغانستان، حزب ما و دولت

عکس یادگاری پس از اعطای نشان عالی دولتی ج.د.ا. «خورشید آزادی» به رفیق ببرک کارمل.

افتخار به مردم آزاده و قهرمان افغانستان که درفش مبارزه را به خاطر شگوفانی میهن محبوب ما برافراشته اند!

یه خلکو خلکو

یه خلکو خلکو ، د وطن خلکو
یه ددی غرو نو مبار زانو
آیا درسی شود د موجود نو
په شپه کی چیفی د ما نوگانو
دو وطن غیبه پرو ناسترو
خواوس دینو یا غی در یاب شو
یکی دو بیرو هریو ناولی
هغه چی خصم دانقلاب شو
اوس ترینه تبتی به بیره بیره
خو ک چید خو بنو و رخو یارا نوو
په سرو لمبو کی ورته ولا دی
خو ک چید خلکو خد متگا ران وو
بنه ده چی خمه که لړزیدو شوه
بنه ده چی پای شوی توری جو پیلوی
بنه دی چی پراخ شومیدان دمنه
بنه ده چی یو شوی آو لی ژ پ او ی
اوس خونری شوی د وطن او بنکی
یکی نسکور ی د ژور بیرو شوی
دشپزا د گیو د سرو غروانندی
دماتیونکو غا پ و کر ی شوی
وطن را و پیتی شو خلک جنگیر ی
هره و نه یی دنگت نغمه ده
دخاوری هره ذره تبجته
دنیو بندو تر مینخ جگپه ده
اوس را ژ وندی شو و آوازو نه
دادپیرو چوپ فریا دونه
دا په مو گل کی دا و برخرکی
پت غصوب نه ، پا ک کسانونه
د اور په سین کی اوس لامبو زن شو
هغه چی هسی نقش زمین و
د لوغو تو رو میدا نه وو و
کوچی په مخکی تماشه بین و
پر پرده چی لو پشی آواز د تندر
پر پرده چی وو زی دوینو لاری
پر پرده چی لثم شی ، پر پرده چی پری شی
دانور لاسو نه ، نسا روا چاری
دا به وطن ته دعت نوم شی
دا به خلکو د ژوند مضمون شی
دا به یوه لاره د قبر بانو شی
دا به د خمکی یو نوی یو نشی
دا به را وینی کړی ویده ننگو نه
دا به بیدار کړی پت غیر تونه
دا به رواج کړی نوی ترخو نه
دا به رنجا کړی دیز گرخو نه
ور سره خفه تر خو چی غلشی
داسو و خو و تکی داور سیلونه
ور سره لو به غو مره چی لو بی
دا دسر کشو خپو لړ و نه
دا سنگر و نه دانستگرو نه
دا وروا تو نه د وینو لاری
دا تما میزی ، دا هوار پری
دسره لو به نه په قلا ری
پنسه پخه ږده وا رخطانسی
دا دمیرا نو لو مرنی بابدی
په دی کی نشی دنا ز خو بو نه
دا انقلاب دی ، دا انقلاب دی
« سلیمان لاریق »

ملقات تودبعی

رفیق ببرک کارمل منشی عمومی
کمیته مرکزی حزب د مومراتیک خلق
افغانستان ورپس شورای انقلاب
جمهوری د مومراتیک افغانستان قبل
ازظهر ۴ نور پونت ساکنین شا کدار
سودن سفیر کبیر جمهوری مصر دم
مفلسان در کابل راکه دوره ماموریتش
در افغانستان به پایان رسیده است
برای ملاقات تودبعی در مقر شورای
انقلابی پذیرفت .

مصاحبه مطبوعاتی رفیق سلطان نعلی کشتمند

رفیق سلطان علی کشتمند عضو
بیروی سیاسی کمیته مرکزی حزب
د مومراتیک خلق افغانستان ورپس
شورای وزیران جمهوری د مومراتیک
افغانستان قبل ازظهر دیروز عده یی
از ژورنالستان خارجه را د مقرر
شورای وزیران برای مصاحبه پذیرفته
و بعد از آنکه پیرامون مسایل
اقتصادی و اجتماعی کشور و انتکشافات
آن روشنی انداخت به سوا لات
ژورنالستان در فضای صبحانه و
دموکراتیک پاسخ گفت .

ملقات و مذاکره

رفیق دوکتور انا هیتا راتیبزاد
عضو بیروی سیاسی کمیته مرکزی
حزب د مومراتیک خلق افغانستان و
رئیس سازمان صلح همبستگی و
دوستی جمهوری د مومراتیک افغان
نستان عصر ۴ نور در دفتر کارش
با میلا دین نیکولوف میلا دینوف سفیر
کبیر و نماینده فوق العاده جمهوریت
مردم بلغاریا هیم کابل ملاقات نموده
وروی مسایل مورد علاقه مذاکره و
تبادل نظر بعمل آورد .

په پشواز چهارمین مسالگرد انقلاب شکو همنه نور

نمایشگاه آثار نقاشی و رسامی
جوانان ، نو جوانان و کمودکان
دیروز طی مراسمی در تالار کنفرانس
نمای لایه ۱ مانی کشایش یافت .
داین نمایشگاه بیش از
یکصد پنجاه اثر هنری شامل
نقاشی ، رسامی ، خطاطی ، مجسمه
سازی و میناتوری به نمایش گذاشته
شد و مدت ده روز بروی علاقمندان
باز است .

بایروزی انقلاب درخت امید های د هتالان کشور ما به یاد نهسته است .

کشایش اتاق دوستی

اتاق دوستی افغانستان طی مراسم افتتاح
با مردم کشور بزرگشورا هابیانشد ،
در کار خانجات جنگلک روز ۴ نور
باقاع نواد توسط رفیق داکتر انا هیتا
راتیب زاد عضو بیروی سیاسی کمیته
مرکزی حزب د مومراتیک خلق
افغانستان ، رئیس سازمان صلح ،
همبستگی و دوستی جمهوری د موم
راتیک افغانستان طی مراسم افتتاح
اتاق دوستی امر چه در
ظاهر کو چک است و لی نمایانگر
ماهیت دوستی بزرگ مردم افغانستان
جهان تا مین می کند .

بدانگو نه بود که آ بشار زاده شد

بودند و سر سام سر عت
رابا خود داشتند با صدا یی
مهیپ و گاه نواز شگر و با
عصیان سازنده . آن ها
لاجرم ، در حیرت و بهت
دشت ها ، در نقطه عطف
موعود ، به هم پیوستند .
دست هارا در گردن هم
آویختند و همه با هم یکی
شدند .

کوه با جهش های پله وار
راه رابه دره ها باز کرده بود
آن گاه آب ها در حوضی فرو
آمدند : با قدرت اقیانوس
ها ، با سبکی لی باد ها و
ابر ها ، با غرش رعد ها و با
جهش برق ها بدانگو نه بود
که آبشار زاده شد که در
پهنه های هموار ، آرام و در
بریدی ها ، پر جوشش تما
خاطره و یاد بود ها رابا خود
می برد و به طرف دره ها فرا
خوانده می شد .

من دره ای دور افتاده و
تنه ایم با خاکی تکیه و خشک
تشنه در لک و دوستی محتاج
آب های نواز شگر و آرزو مند
سعادت بزرگ .

اینک من آبشار را به سوی
خود می خوانم بانها و جود و
بانها م آرزو ها . زیرا که آب
ها در این دره فرو کشی
نخواهد کرد و به اعماق
گمنام سیاه سی ها
نخواهد رفت از هم آغو-

شی آب و دره پهنه آبی متولد
خواهد شد : بانها م زیبا یی
هایش ، بانها م سپیده دم
های خیال انگیز و غروب
های سنگینش و با تمام طوفان
ها و موج ها و بانها م روز-
های آفتابی و آرایش . در آن
جا زندگی زاده خواهد شد
بانها م های کوچکی
و صد ف های قشنگش .

در ساحل ها ، با خاک های
خوب ، با خاک های خدا ، از
برکت آب سبزه ها خواهد
روید و درختان بار خواهند
داد . آنجا دیگر چوبانی در
غم بره اش و نه مادری در
اندیشه گرسنگی طفلش و
هیچ مسافر ساحلی لب تشنه
نخواهد ماند و کودکان با
دست های ظریف خود با ماسه
های ساحلی بازی خواهند
کرد و به پرواز برنده های
آبی خیره خواهند شد و بلم
ها در آب ها خواهند خرامید
و عشق دوستی را به همه جا
هدیه خواهند پرد و نیز نیم
دره مهربانی و هر م دوستی
ها قسمتی از آبها را از ما جدا
خواهد کرد و به آسمان ها
پرواز خواهد داد . و ما آن
گاه بایم و امید آن ها را-
بدرقه خواهیم کرد و تادور
ترین اوج ها تماشاگر تشکیل
ابر های تازه خواهم بود
شاید نگران سر نوشت آن
ها .

آنها پیام ها و بیمان ها
را از یاد نبردند و با این-
معجون رسالت خویش را
رنگ و طرخی تازه دادند .
در آغاز او لیل قطره ها
قربانیان بودند که در کام
خاک های تشنه فرو رفتند ،
ولی آنگاه بسیج بزرگ آغاز
شد . آنها به سرعت خود
افزودند و در سر راه همدیگر
را قاپیدند . جویبار ها زاده
شد و از هم آغوشی آن ها
رود ها ...
رود ها تشنه خوشبختی

سراسر وجودش را فرا گرفت
(فرود در کوه ها با تمام شیب
هایش) زیرا که در آن دامنه
های گسترده با تحرک
هه جوار خواهد بود و زندگی
تازه از بطن حرکت زاده
خواهد شد و اورا خود رادر
میان آن همه پیرا هه ها باز
خواهد شناخت .

اینک مقرر بود که همه
کاروان بر فراز کوه و در راه
سر نوشت به انتظار بنشینند
سرما لحظه به لحظه بیشتر
می شد و ابرهای سنگین رابه
دور خود فشرده تر می کرد .
آنگاه جادوی چاره گر کوه
کارگر شد : طبل بزرگ به
صدا در آمد و در دل آسمان
هاودره ها چون بیری بی-
امان غرید . برقی در دل ابر
ها جستن کرد و تمام آسمان
چون ظرف بلورین شکست
نیپ و برق این فرو ریختگی
تمام کوه هاودره را پر کرد .

همه آن را شنیدند و دیدند :
چوبانی که به بالین بره ها-
یش بود و در غم غلف چری .
مادری که طفلش گر سته بود
واو چشم به آسمان ها در
آرزوی روزیش بسود واز
خدای خویش و برای پستان
های خشکیده اش طلب آب
حیات می کرد . ظرف بلو-
رین در هم شکست و هر چه
در آن بود فرو ریخت . رجمار
های بزرگ از شکم ابر ها-
زاده شد و روز ها و هفته
ها بارید .

کاروان ابر تحلیل رفت و
آسمان خالی و خاموش ماند .
دیگر در آن جا هیچ نبود
آسمان آبی بود که تا افق
های دور دست گسترده بود .
آفتاب بود که چون آهنی
تخته بود و پرندهای که نقطه ای
بود بر صفحه آسمان قطرات
آب بر روی کوه ها فرو
آمدند : در آغاز همه تنها و
بیمناک بودند . راه را بازمی
شناختند . با تحمل و تردید
راه افتادند زیرا که درسرا-
شیبی گزیری جز رفتن نبود
آنها اینک نقطه های تازه ای
بودند و نور سیده ها یی
آهزای از ابر های سرد و صاف
های نورانی و آن گاه در
طبیعت با خلقتی نو و در راه
نو بودند و خا طره ها و تجربه
های اقیانوس ها و آسمان
ها رابا خود داشتند . دایه
ابر رمز پیوند و اتحاد بزرگ
رابه آن ها آموخته بود و شیب
های تند به آن ها تحرک
بخشیده بود .

آنها پیام ها و بیمان ها
را از یاد نبردند و با این-
معجون رسالت خویش را
رنگ و طرخی تازه دادند .
در آغاز او لیل قطره ها
قربانیان بودند که در کام
خاک های تشنه فرو رفتند ،
ولی آنگاه بسیج بزرگ آغاز
شد . آنها به سرعت خود
افزودند و در سر راه همدیگر
را قاپیدند . جویبار ها زاده
شد و از هم آغوشی آن ها
رود ها ...
رود ها تشنه خوشبختی

مرا با خاکیان الفتی نیست
قربانی نیست .

کوه خاموش ماند . مایوس
ایستاد . به تنهایی خویش
اندیشید ، به خشکسالی
ها و به دره های بی آب و علف
و خاک ها یی که لب های یی
تشنه خود را به طرف ابر ها
باز کرده بودند .

کوه درسکوت خویش -
چاره ای اندیشید و جادوی
کار کاروان کرد و خاموش
و امید واره جای ماند .
ابر ، نسیم دمدمه های
صبحگاه می را فرا خواند که
زیر بال هایش را گرفتند و
اورا به اوج باز کشا ندند .
کاروان بر فراز کوه خود را

باز کشید . مقرر و بی
تردید و با سرعت عقاب بر
پهنه های آسمان گسترده
شد و تمام کوه ها را و دره
ها را در کام سر پوشی از مه
غلظت فرو برد .
ابر هر لحظه بر هیبت خود

می افزود و پشته ها به پشته
ها می پیوست . آن گاه-
کاروان ابر فرمانروای آسمان
هابود که ناگهان برود تی در
تمام وجود خویش احساس
کرد : حادثه ای که به حکم
تقدیر لازم بود و ابر نزدیکی
در حال تکوین بود ، ابر نزدیکی
آن لحظه بحرانی رابا تمام
وجودش لمس کرد . اوبا دور
اندیشی ، تمام لشکریان را

از دور دست ها فرا خواند ،
تمام نیرو هایش را جمع کرد ،
فشرده و فشرده تر شد و بر
بالای کوه خیمه زد . باحالت
کسی که خود را برای فرو
بزرگ آماده می کند با نوعی
نرس و دلبره و گونه ای

اراده و عزم بانظارت حوادث
نشست . با خود اندیشید : که
اگر به حکم سر نوشت تسلیم
قضا شود و بهتریین راه را بر
گزیند : او در سامان ها به
سکون و حرکت هر دو عادت
کرده بود . یکی بدو دیگری
زندگی را از جلوه باز می
داشت اگر دل به دره ها می
سپرد که خاک ها یی تشنه
و حریص بود . دراعماق تاری-
یکی هاوسکوت ها جاودانی
می مرد . اگر در سرا شیب

ها فرو می ریخت آنجا همه سر
سام بود و حرکت ها ی دیوانه
او لحظه ای به زادگاه خویش
فکر کرد به خانه پدرش به
اقیانوس ها آن جاکه آمیزه ای
از آرامی هابود و هیجان ها
بود بانها م طوفان هاوموج
های پرچین و شکنش و با تمام
روز های آفتابی و آب های
آرامش .

ولی آن جا خیلی دور بود
راه هابسته بود اقیانوس
اورا برای فرود نمی طلبید در
آن جا بخار های تازه نفس
بودند که سر بر می داشتند
و به طرف آسمان ها بال می
کشیدند . آن جابرای هیچ
قطره ای و هیچ آبی منزل
جاودانه نبود و نوبت چند
روژه اودر آن اقامتگاه به
پایان رسیده بود . نیروی
بزرگ زیستن اورا به سوی
سر نوشت خویش می کشید
و در آن لحظات دل شوره
و تر دید فکری با نوعی امید

ای همه امید ها و همه
رویا ها و همه آنچه هست .
توروی در خیال من زاده
شدی ، بزرگ شدی ، در من
زندگی کردی و با من آمیختی
تا آن جا که همه خودی شدی
و آنجا خود در تو تجلی کردی
در تو حجب و حرمت انسان
باخشم ها و عصیان ها یی
در آمیخت .

تو آب های دیارا ندوردست
بودی که اینک در این دشت
آرزو آبشار گشتی : خرو-
شان سرکش و بی مهیا ، گاه
شاد و خندان و گاه غمناک
و افسرده گاه موحی بودی بر
تلاطم و گاه باریکه آبی آرام .
گاه همه هستی را در بر گرفتی

و گاه نقطه ای گشتی برای
پایان ها . و این توانی در تو
تکرار شد . و در همه حال
در تو چیزی بود گرما به
کیما یی نایاب . و تو خود
زندگی بودی با همه جوشش
ها و با همه خاموشی ها یی
و همه زیر و بم ها یی . در
خروشت آرامش بود و در
سکوت غوغا یی بود .

تو در آغاز ابری بودی در
آسمان ها : گاه خیال انگیز
و رویا خیز و گاه مفروز و سر
کش . در شفق هارنگ خون
گرفتی و در فلق ها سیمین
شدی . غرش های سهمگین
تو ترس آگین بود و ندا گر
آدمیان خاکی . رنگین کمان

های زیبا ییت آرامش بود و
زیبا بود . سال های سال
کاروان های نواز بالای سر ما
گذشتند : گاه غم انگیز و گاه
سرور آفرین گاه سنگین چون
پیلان استوار و گاه سبک چون
پرندگان .

آنها سفر کرده دریا ها
بودند و راهی دشت ها یی
گران آسمان های آبی . ناگاه
در شبی پراز وهم ها و دلبره
ها کو می سترگ و پای در
زنجیر راه را بر کاروان بر
بست . کوه در میان دشت
های تنها زندگی می کرد با
دره های خشک و بی رمق .
همه جا تشنگی و عطش بود
خاک ها و دره ها یی گمناک .

لیان دراز با حسرتی در دبار
چشم به راه باران هابودند .

کوه به کاروان ابر ها گفت :
که ما همه تشنه ایم در ماند
ایم این جا از تشنگی تکیدیم
خشکیم ایم مردمیم . آخر رحمتی
کن همتی کن شفقتی و خیرانی .
سالمها ست که ما چشم به
راهیم در انتظار ایم .

کجا است آن دم نم آلود
و گرمت و کجا است ((ناز-
انگشتان بارونت))

ابر در آن تو قفگاه شبانه
از رفتن فرو ماند و گفت :
که من فرشته آسمانم سبکبال
و بی پروا همه هستی و همه
زمین خاکی را در زیر پا دارم
بند گسسته ام و آزادی را ،
جسته ام . تکبته سپیده دم
و غم غروب هارابا خود دارم
من از دیار دیگرم و نژادی
دیگر : پدرم اقیانوس سی
بود . بزرگ پر موج و پر غوغا
مادرم نفس های گرم باد ها
بود و من آنگاه از هجوار ی
آنها زادم و به آسمان ها
پرواز نمودم . چنین است که